

"هفت شین" و "هفت سین"

دو نماد از شادخواری ایرانیان

دانا)، و هومن (اندیشه نیک) ، اردیبهشت (پاکي وراستي)، شهریور (شهریاري آرزو شده با کشور جاوداني)، سپندارمزد (عشق و پارسایي) ، خرداد (رسایي و کمال) و امرداد (نگهبان گیاهان) بوده اند.

همچنین نقل است که هفت شین نیز مرسوم بوده و بعدها به هفت سین تغییر نام یافته است. شمع، شراب ، شیرینی ، شهد (عسل) ، شمشاد، شربت و شقایق یا شاخه نبات، اجزای تشکیل دهنده سفره هفت شین بوده اند.

آنچه که در سفره هفت سین قرار می گیرد، باید دارای هفت خصوصیت باشد: ۱. پارسی باشد؛ ۲. با بند واژه‌ی «س» آغاز شود؛ ۳. ریشه‌ی گیاهی داشته باشد؛ ۴. خوردنی باشد؛ ۵. اسم مرکب نباشد؛ ۶. برای بدن سودمند باشد؛ بنابراین هر آنچه که دارای این ویژگی‌ها نیست اگر چه هم با بند واژه‌ی «س» هم آغاز شده باشد نمی تواند جزء هفت سین به حساب آید. در زبان پارسی، تنها هفت چیز هستند که این ویژگی‌ها را دارا هستند:

۱. سیر : به نام و عنوان اهورامزدا
۲. سیب: به نام و عنوان سپندارمذ (اسفند)
۳. سبزی: به نام فرشته‌ی اردیبهشت
۴. سنجد : به نام فرشته‌ی خرداد
۵. سرکه: به نام فرشته‌ی امرداد
۶. سمنو : به نام فرشته‌ی شهریور
۷. سماق: به نام فرشته‌ی بهمن

آینه و کتابی مقدس در کنار آن هم از اجزای است که تقریباً در هر سفره هفت سینی چیده می شود. برخی بر این باورند که سکه که نماد «دارایی» و آب که نماد «پاکي و روشنایی» است بهتر است در کنار هم قرار گیرند و سکه را درون ظرفی از آب سر سفره می گذارند.

.....

ادأثره المعارف ویکی پدیا

در میان پدیده هایی چون اعیاد و مناسبت های ماندگار در زندگی و تمدن بشری، نمونه های گوناگونی را می توان یافت که هر کدام دیرینه و میراثی کهن بر پیشینه ی خود داشته و در گذشته ی هر کدام نیز افسانه ها و اسطوره های بسیاری می توان یافت.

از قدیم، انسانها جشن ها و آیین های خود را جهت برگزاری مراسم شکرگزاری و سپاس از ایزد یا ایزدان خود می دانستند و در این گونه مراسم نمادهایی را به عنوان مشخصه های خاص آن انتخاب کرده و بر آنها تأکید می کرده اند. بسیاری از این جشنها جایگاه ملی داشته و ایرانیان نیز به دلیل اینکه مردمانی شادخوار و خوش مشرب بوده اند با برگزاری جشن های متعدد سطح روحیه ی منحصر به فرد خود را بالا نگه داشته و در این خصوص ارزش ها و مرام های خاص جامعه ی آریایی خود را در میان مردم گسترش داده اند.

به طور حتم سخن گفتن در خصوص عید نوروز و نمادها و ویژگی های آن خود نیازمند کتابتی بس طولانی است که شاید امکان انتشار آن در این شماره از ویژه نامه میسر نباشد. اما آنچه در این مناسبت مجالی به پرداختن آن است، نماد معروف آن سفره ی هفت سین بوده که جایگاهی ویژه در برگزاری مراسم نوروز و این عید باستانی دارد.

در آیینها و اعیاد کهن ایران زمین بیشتر جشن ها را به همراه خوان هایی برگزار می کردند که هر کدام دارای انواع خوراکیها و نمادهای خاص خود بود. خوان نوروز نیز «هفت سین» نامیده می شد که مشخصات خاص خود را داشت.

اینکه سفره ی هفت سین را بر عدد هفت بنا نهادند، شاید به این دلیل باشد که عدد هفت دارای جاگاه مقدس و خاصی بوده است. چراکه واژگان هفت آسمان، هفت دریا، هفت گیاه و تقسیم بندی هفت روز هفته، خود نشان از اهمیت این عدد نزد ایرانیان بوده وهست. از سوی دیگر شاید بتوان برپای سفره هفت سین را بر اساس یادبودی از هفت امشاسپندان دانست؛ به گونه ای که هفت امشاسپندان مقدس از جمله؛ اهورامزدا(به معنی سرور